

Karlovy Vary
International Film Festival

Festivalový deník

ZVLÁŠTNÍ VYDÁNÍ DENÍKU

PRÁVO

HLAVNÍ MEDIÁLNÍ PARTNER MFF KV

OFICIÁLNÍ DENÍK 43. ROČNÍKU MEZINÁRODNÍHO FILMOVÉHO FESTIVALU KARLOVY VARY

sobota 5. července 2008

zdarma • strana / page 1

Program na zítřek
Tomorrow's program

strana / page 8, 13, 14

Jak si dneska létá
Juraj Jakubisko

strana / page 15

2.
den

Jiří Macháček
exkluzivně pro deník

strana / page 20

DIVÁČKÁ CENA / AUDIENCE AWARD
DENÍKU PRÁVO

Hlasujte a rozhodněte o nejlépejšímu filmu 43. ročníku MFF Karlovy Vary!
strana / page 2

Americká houpačka

Režisér a scenárista Ivan Passer přijel na letošní karlovarský festival předseda hlavní poroty, slavit narozeniny a popíjet turka.

Je to obrovský vypravěč – hovoří prostřednictvím poetických filmových záběrů i strhujících slov. Dokázal bych mu naslouchat celé dny. Je jedno, jestli proslulý režisér, scenárista a letošní předseda hlavní poroty **IVAN PASSER** vzpomíná na své spolužáky, na hollywoodské hvězdy či kočování v maringotce. Každá z životních etap tohoto filmaře, který 10. července oslaví na karlovarském festivalu pětasedmdesátiny, by vydala na strhující film. A ještě by zbylo pěkných pár námětů na několik komedií!

Honza Dědek

■ Hostem letošního karlovarského festivalu je Robert De Niro, kterému jste právě vy dal jeho první profesionální roli ve filmu *Zrozen k vítězství*. Už jste se tady setkali?

Především jsme byli na večeri. To je velice fajn kluk. A obrovský talent! Mně bylo už tenkrát jasné, že z něj jednou bude velká hvězda. Měl jsem v životě štěstí, že jsem dal první roli hercům, kteří se později nesmírně proslavili. Vždycky jsem totiž rád dělal otevřený konkurz, na který mohl přijít úplně kdokoliv. Vždyť jen v New Yorku je patnáct tisíc nezaměstnaných herců! Myslím, že je fér dát jim šanci. Takhle jsem třeba objevil i Burta Younga, který dostal taky svou první roli právě ve filmu *Zrozen k vítězství*. Přišel na konkurz a okamžitě mě zaujal. Tak se ho ptám, kde se tam vlastně vzal. Jen si mlčky vyhrnul košili a ukázal mi prostřelené břicho. Pak povídá: „Dělal jsem poslíčka pro mafii.“ Později mi vyprávěl, jak se v době, kdy se léčil ze zranění, schovával někde v Kansasu, kde se mu strašně zalíbila jakási číšnice, která nesmírně toužila stát se hvězdou. A tak jí napovídal, že se osobně zná s Leem Strasbergem, zakladatelem legendárního Actors Studia.

Servírka s ním okamžitě začala chodit a domáhat se seznámení se slavným učitelem. A tak nakonec Strasbergovi napsal dopis, v němž mu vyřčil svou situaci – a Strasberg ho pozval do New Yorku na konkurz a oba dva opravdu přijal. Tak se Burt Young dostal až do mého filmu a do dvou let byl hvězdou – možná si ho vybavíte ve filmu *Čínská čtvrt*, kde hrál s Jackem Nicholsonem... Dost jsme se tenkrát skamarádili a často mě navštěvoval – vždycky se posadil naproti mně a tvrdě se dotázel: „Tak Ivane, kdo ti dělá potíže?“

■ Od roku 1971 žijete a pracujete ve Spojených státech, ale slyšel jsem, že byste

rád v Čechách natočil film o bratřech Mašíněch...
Bojím se, že na tenhle film se nikdy neseženou peníze, protože skoro polovina české veřejnosti je proti Mašínům silně zaujatá. Ale to je hloupost, protože ten film by nebyl oslavou toho, co udělali, ale studii toho, co člověk vydrží a co ho motivuje. Vždyť je to fascinující příběh! Podle mého by to byl ten největší thriller! Já myslím, že jednou vznikne. A je jedno, kdo ho nakonec natočí, i když já bych ho dělat rád, protože se s Mašínou znám od dětství – s Pepíkem jsem dva roky bydlel na internátu v jednom pokoji. Psal se rok 1948, nám bylo patnáct, ale už tenkrát jsme vymýšleli, jak utečeme za hranice. Než k tomu mohlo dojít, tak mě tři měsíce před maturitou ze školy vyhodili – jako ostatně ze všech škol, které jsem kdy studoval.

■ A co jste šel dělat?
Byl jsem svářičem, slévačem, buďoval jsem přehradu, jezdil s maringotkou... To byl nejhezčí rok mého mládí! Svého času jsem

o tom chtěl natočit film. Každý víkend jsme tehdy rozložili v nějakém městě své atrakce a pořádali pouť. Jednou jsme zakotvili v jakémsi severočeském městě a já jako vždycky začal pomáhat cikánskému klukovi jménem Miro. Byl jedním z nejhezčích lidí, jaké jsem kdy viděl – měl úplně černé vlasy, modré oči a zcela bílou kůži. Všechny holky do něj byly beznadějně zblázněné – kamkoliv jsme přijeli, měl jich na každém prstě pět. To si pak půjčoval moji maringotku a mně vnucoval svoji překrásnou sestru, která se starala o střelnici; taky tam pro svůj půvab měla největší frontu! Každý večer mě Miro nutil, abych ji pozval do biografu nebo na zmrzlinu. Což o to, mně se líbila, ale bylo jí teprve čtrnáct a byla dost stydlivá. Tak jsme se jenom procházeli a drželi se při tom za ruce. Miro zatím obsluhoval americké houpačky – znáte ty lodičky, co se dokáží otočit o 360 stupňů? A právě do téhle lodičky se mu tom severočeském městě vepal nějaký dost opilý chlápek a začal se divoce houpat. Miro ho varoval, že je to v jeho stavu dost nebezpečné, ale chlap po něm jen štěkl: „Nestarej se, ty černá hubo!“ Jedinkrát v životě jsem viděl, jak někomu zajiskřilo v očích! Ve chvíli, kdy se chlap zhoupnul z velké výšky dolů, Miro trhl brzdou a na fleku lodičku zastavil – opilec z houpačky vyletěl a dopadl hlavou přímo na obrubník. Křápl to, jako když rozbijete kokosový ořech. Na místě byl mrtvý.

■ A byl konec pouťi...

Taky jsem si myslel, že nás z města okamžitě vyženou, ale kdepak! U houpaček byla rázem obrovská fronta. Každý se chtěl zhoupnout v lodičce, na níž se zabíjí chlap! Samozřejmě přijela policie a začalo vyšetřování, ale lidi dosvědčili, že ten chlap byl ožralý, navíc že ho Miro varoval. Nakonec se z toho Miro dostal. Jenomže on měl zároveň dvě holky, jednoho nádherného modrookého andílka, tu dívku si pamatuji dodnes, a pak takovou udělanou holku z tanní fabriky. A tahle ranarka mu na to nějak přišla a ve vzteku Mira udala, že ji znásilnil. A zase přijela policie, ale tentokrát už Mira odvedla v železech. Ráno byla Mirova sestra mrtvá – žalem jí puklo srdce. Oni spolu vyrůstali od narození, byli milenci; to jsem ovšem do té doby nevěděl... Tak o tomhle jsem tenkrát napsal scénář.

INSIDE

Interview with Grand Jury president Ivan Passer

Page 9

Today's Official Selection films

Page 10

Industry Office brings Europe to KVIFF

Page 11

Newlook Forum of Independents

Page 12

KVÁKÁNÍ

Zlodějům části dekorací, které tak pečlivě připravovali Michal a Šimon Cabanové, vzkazujeme, že měli vyloupit radši hračkářství. Autorům včerejší fantastické openingové ceremonie by pár minut před generální zkouškou ušetřili nervy.

Tvůrci openingu, kteří akčním filmem s nikdy neviděnými triky ohromili Velký sál, tak skončili skoro jako tombola ve Formanově snímku *Hoří, má panenko*. Tu vesničku návštěvníci bálu, když se na chvíli zhaslo, rozkradli celou.

Ve Velkém sále se totiž taky na chvíli zhaslo – a bylo po vysílačkách, části dekorace a také dvou souložících dvojicích panenek a panáčků, které se dají koupit jenom ve Vínorí. Ztratily se i angličáčky, bagr a válec, které si Michal Caban vypůjčil z hračkové skříňky šestiletého syna Theodora a devítiletého synovce Alberta.

Copak bratři Cabanové, ti velmi dobře vědí, že každý správný umělec je chudý. Ale jak vysvětlit dětem, že doba je zlá a kulturní politika ještě horší, takže s obnovou autoparku to vypadá dost bledě? A to není žádná komedie ani Švanda! S některými věcmi zkrátka člověk nehne, ani kdyby čert Na zábradlí jezdil!

PS: Miss World Tafaňé Kuchařová to velmi slušelo...

FILM MÉHO SRDCE

Tereza Joslová, návštěvnice a studentka

Těším se na film *Balast* (16:00, Divadlo Husovka) ze sekce Jiný pohled, ve kterém se mladý muž pokusí o sebevraždu. Chtěla bych ho vidět také proto, že byl oceněn třeba na filmovém festivalu v Sundance. Pak bych se šla ráda podívat na *Pusinky* (12:30, Malý sál). Když běžely v normální distribuci, tak jsem je záměrně vypustila, protože jsem si myslela, že to nebude film pro mě. Po pochvalných kritikách jsem se nakonec rozhodla, že tady na festivalu na něj přeče jen půjdu. Také plánuju navštívit nějaké půlnoční projekce, takže si zítřka rozhodně nenechám ujít *Draculu* (Kino Čas).

Eliška Karásková, návštěvnice a studentka

Půjdu na film *Sběratelka* (19:30, Divadlo Karlovy Vary), protože mě zaujal psychologickým tématem. Jde o příběh lékařky, která ztratila po traumatickém zážitku schopnost prožívat emoce, což mi přijde jako námět filmu děsně zajímavé. Potom chci jít na tchajwanský film *Nejvzdálenější cesta* (16:30, Richmond), má to být o tom, jak se lidé snaží najít svou identitu, žít podle sebe a osvobodit se od negativních nánosů, které na nich zanechává okolí. Chystám se i na Boba Dylana ve filmu *I'm not there* (16:00, Kino Panasonic), protože ho mám ráda.

Foto: Milan Malíček (2x)